

Jakubinyi érsek kinevezte **Tamás Barna** főegyházmegyei ifjúsági főlelkészt plébánosnak a székelyudvarhelyi Kis Szent Teréz plébániára. Testvére,

Tamás Huba

pedig ugyanide kisegítő lelkészi kinevezést kapott, ami mellett homoródkarácsonyfalvi megbízatása is megmaradt.

Két okból is különleges a hír: egyrészt ritkán szokott a katolikus egyház a saját szülővárosába kihelyezni lelkészt, másrészt egy plébánián belül az ikerpapok sem számítanak túl gyakori látványnak.

Nehéz döntés volt

Kíváncsiak voltunk, hogy testvérpárként hogyan látják a közös munkát, az egyházközösség jövőjét, de azt sem mulasztottuk el, hogy az európai kereszténység állítólagos veszélyeztetettségéről is megkérdezzük a véleményüket.

– Az én álmom megvalósulni látszik. Én úgy jöttem ide, hogy előtte hat évig Fogarasban voltam plébános, mellette pedig ifjúsági lelkész. Innen láttam, hogy Erdély ifjúsága inkább a Székelyföldön van. Úgy éreztem, ide kellene koncentrálni, itt lenne a helyem. Amikor az érsek úrnak, elmondtam a meglátásomat, azt mondta, keressek egy olyan plébánost, aki nyitott erre,

aki mellett megengedhetem magamnak, hogy csak részmunkaidőben szolgáljak a plébánián, és az energiám nagy részét az ifjúságra fordíthatom.

Botár Gábor atya első szóra nyitott volt erre. Segítettem neki, de a hangsúly az ifjúságpasztoráción volt. Aztán megtörtént februárban a tragédia, és Gábor atya meghalt. Ezek után **úgy éreztem, kötelez ez a közösség**, vezetni kell őket a nehéz időben, a gyászban. Azt remélem, sikerült az emberek bizalmát elnyernem, és ők is kérték, jelezték, hogy jó lenne, ha maradnék – emlékszik vissza Barna atya.

Nem volt egyszerű a döntés, mint mondja, mert neki továbbra is fontos volt az ifjúsággal foglalkozni. Ráadásul a sok feladatot egyedül nem is tudta volna ellátni. Azzal, hogy a mostantól a testvére is besegít, nagy tehertől szabadult meg.

– Kértem, hogy a testvérem lehessen a segítségem. Sokkal **könnyebb így, hogy ismerjük egymást**, együtt tudunk gondolkodni.

Mivel ikrek, nem csodálkozunk, hogy kiegészítik egymást. Az viszont egyáltalán nem szokványos, hogy mindketten ugyanazt a pályát választották. Igaz, Huba atya az érettségi után egy évet **még gondolkodott a pályaválasztásról**.

– Manapság már a házasság tekintetében is a fiataloknak nagyon nehéz elkötelezni magukat valaki mellett, döntést hozni egy életre. Sokan leginkább a nem döntést választják. Pedig a döntés nagyon fontos. Akkor pedagógusi pályán is gondolkodtam, de beigazolódott, hogy **a papi hivatás egyben pedagógusi pálya is**

– mondja döntésével megelégedve Huba atya.

Szüleik, mint mondják, templomba járó emberek voltak, így közel érezték magukat mindenképp az egyházhoz. Nagyon szép papi példákat is láttak, ami szintén megerősítette őket a hivatástudatukban. Egy év különbséggel szentelték őket pappá, Barna atyát Gyergyószentmiklóstra helyezték, aztán Rómában tanult, majd Fogarasra került, és egyben az érsek őt ifjúsági főlelkésszé is kinevezte. Huba atya Baróton kezdte meg a szolgálatot, majd ő is Rómában végzett tanulmányokat.

Vannak jól működő példák

– Jó volt Fogarason lenni, egy szép örökség, de úgy éreztem, hogy a szórványban **a múltat kozmetikázzuk**

. Kevés volt a gyermek, és azt látom, hogy a szórvány magyarság ott már bement a zsákutcába. Sajnos emberileg látni lehet a végét.

Szerte a világban nagy kihívás manapság megtartani a fiatalságot az egyházon belül, és nem könnyű az új generációkat sem becsalogatni a templomokba. Az atya azonban nem aggódik, mert vannak előtte jól működő példák, mint a Kis Szent Teréz plébániái is.

– **Gábor atya karizmatikus ember volt**, meg tudta a fiatalokat szólítani, meg tudta élettél, ifjúsággal tölteni a templomot. A következetes munkájának és az ügybuzgóságának köszönhető mindez. A hitoktatásra is nagy hangsúly került, mert tudta ő is, ha a szülőkkel karöltve már gyermekkortól foglalkozunk a fiatalokkal, az már nagyon sokat számít. Ezt az örökséget, amit Gábor atya ránk hagyott, folytatni kötelességünk, ebben érzem a nagy felelősséget – mondja Barna atya, majd megerősítette, a kinevezése életbelépésével

az egyházközség lesz a prioritás.

– Ez a közösség olyan összetételű és minőségű, hogy nem lehet ezt fél szívvel csinálni, így, egyre inkább azt érzem, az ifjúságpasztorációt kell mielőbb átadnom. Most azon munkálkodom, hogy megfelelőképpen tudjam ezt átadni egy másik lekipásztornak, hogy a kialakított csapattal együtt tudjon dolgozni, és folytassa a munkát.

Huba atya Homoródkarácsonyfalván az átlagéletkort tekintve **idősebb közösséget vezet**, ami adott is neki egyfajta tapasztalatot a lelki vezetésüket tekintve, de a családpasztorációs tanulmányai is segítséget jelenthetnek testvérének.

– Valóban idősebbek a hívek ott, ahol én szolgálok, de gyermekek is vannak, hiszen hozzánk tartoznak a gyermekelhelyező központ és a kisegítő iskola fiataljai is. Minden második évben 30-40 gyerek elsőáldozó van nálunk. Külön kihívás ez számomra, hogy van egy külön anyaegyház község, ami olyan, mint egy kotló, aminek annyi csibéje van, hogy éppen elfér a szárnyai alatt – mondja nevetve. – Meg kellett tanulni, hogy lehet ezeket az embereket úgy összefogni, hogy azt érezzék, egy közösségbe tartoznak. Ennek egyik módját abban találtam

meg, hogy egymás búcsúit meglátogatjuk, és a zártkörű ünnepség helyett **mindenkit meghívunk, aki eljönne**

. Szentmártonban például egy egészen jó kis mulatság lett belőle, ahol az emberek ismerkedhettek, örülhettek egymásnak. Közös szerveztünk zarándokutat Medjugorjéba, és nemrég jöttünk haza Lengyelországból – mesél az atya.

Kevés a pap, kevesebb a felelősségvállalás

Jó hallgatni, ha valaki lelkesedéssel beszél a munkájáról, azt is gondolhatnánk, hogy mindenki álma lehet egy ilyen hivatás. Azonban tény, hogy egyre **kevesebben jelentkeznek a lelkesi pályára**.

Sokféle magyarázata lehet a dolognak, az atyák viszont úgy érzik, a nyugati liberális hullám elért bennünket is, és a fiatalok egyre kevésbé akarnak felelősséget vállalni döntéseikért.

– Sokan említik okként a cölibátust is. De a környezetünkben három olyan település is van, ahol megürült az unitárius lelkesi állás már egy fél éve, és nincs, aki átvegye a stafétát. Szóval a protestáns egyházaknál is megtalálható a probléma – magyarázza Huba atya. A fiatalok nem érzik a döntéseik súlyát, ma már nincs tétje például az érettséginek, mert ha nem megy át valaki a vizsgákon, az sem baj, mert mennek külföldre dolgozni – teszi hozzá.

Mindenesetre az atyák nem adják föl, rendszeresen foglalkoznak a fiatalokkal, és aki fogékony rá, azt **buzdítják is a papi hivatásra**. Huba atya ministránslelkész is, ami egy jó lehetőség arra, hogy táborok, képzések szervezésével lehetőséget biztosítson arra, hogy elmélyülhessen egy-egy fiatal a papi hivatásban.

– A ministráns tábor nem papképző, de van, hogy elmondja a gyerek, hogy pap szeretne lenni. Eddig is voltak táborok, de Hubának sikerült elérnie, hogy ez most úgy legyen felépítve, hogy a papszenteléssel érjen véget. Az utolsó nap elvisszük a gyerekeket Gyulafehérvárra egy ilyen eseményre. Ha látja valaki a jó példákat, megerősödhet benne a döntés. Emlékszem, hogy számomra is meghatározó volt végignézni egy primíciát, egy első misét – mondja Barna atya.

A testvérek szerint van még tennivaló, és mivel minden keresztény egyház küzd utánpótláshiánnyal, **a problémát valószínűleg a liberalizmusban kell keresni**.

Hogyan adhat tanácsot egy család nélkül élő pap?

Ha már a témánál vagyunk, nem hagyhatjuk ki a cölibátus kérdését sem. Bár erős a társadalmi nyomás a katolikus egyházon, egyelőre megtartotta álláspontját. Barna atya szerint érdemes megfigyelni, hogy ősidőktől kezdve működő intézmény ez az egyházban, legyen az keleti vagy nyugati, a szerzetesek tisztaságban éltek. A görög keletieknél **nem lehet az egyház vezetője, püspök az, aki házasságban él.**

– Ez azért van, mert osztatlan szívvel kell szolgálni a közösséget. Mert lelkeszként, ha családom van és néhány gyermekem, egy prioritást kell felállítanom. Ilyenkor a vér az első, és csak aztán következnek a többiek. Mindenféle próbálkozások voltak, de végül a történelem folyamán elterjedt, hogy **aki odateszi, az tegye oda az egész életét**, és legyen első helyen a közösség. Persze sok nehézséget is okoz ez az egyházban, de mégis működőképes.

A cölibátus kérdése nem csak a leendő papoknak jelenthet gondot, mert gyakran hangzik el más vallások híveitől, hogy nem adhat tanácsot egy családos embernek valaki, aki sosem volt családfő, vagy sosem élt házasságban senkivel.

– Egy kicsit rossz hasonlat, de hogy érthető legyen: az orvosnak sem kell betegnek lennie ahhoz, hogy átérezze a beteg fájdalmát, megértse a gondját. **Van, hogy az ember külső**

segítségre szorul

. És

lehetséges, hogy a külső ember látja a konfliktust, és rá is tud világítani a megoldásra. A katolikus pap is családban születik és nevelkedik, látja a szülei házasságát. Lelkipásztorként pedig keresi a házastársak, a családok közelségét, így bőségesen van része azok örömeiben és bánataiban is. Úgy érzem, hogy nem maradunk ki semmiből. Igaz, hogy nem tudjuk, milyen saját gyereket nevelni, de ha valakinek nevelt gyermeke van, azt ő is épp úgy szeretni tudja, mintha vér szerinti fia vagy lánya volna – ad választ Huba atya.

– A lelkészeknek is belelátunk az életébe, és vannak szomorú dolgok – folytatja Barna atya. – Például van, hogy házasságot köt valaki lelkészként, és a házasság nem sikerül, válás lesz belőle, sőt újránházasodás. Ilyenkor meginog a talaj az alatt, aki a közösség elé áll, akár jegyesoktatáskor, akár házasságkötéskor, mivel **bukott diákból lett oktató**.

Az atyák szerint a gyónás viszont sokat segíthet a lelkeszi munkának ebben a vetületében is. Barna atya azt mondja, a problémával küszködő ember ma már pszichológushoz jár, pedig évszázadokon keresztül az ember az Isten elé tette le a bűneit, gondjait. Ő úgy látja, egy-egy gyónás alkalmával a pap is sokat tanulhat, és olyan problémákba is beleláthat, amivel a gyermek esetleg otthon nem áll a szülő elé.

Még vannak, akik tisztán házasodnak

–Vannak olyan fiatalok, én legalább tizenöt olyan párt eskettem már, akik megküzdöttek azzal, hogy házasság előtt ne éljenek együtt. Óriási küzdelem ez a mai világban, szinte kuriózum, ha valaki házasság előtt nem él nemi életet. Pedig mekkora **áldás van azokon, akik ezt megharcolják**.

Erre van egy jó történetem is: amikor gyerekek voltunk, az udvarban, ahol felnőttem, mindig megünnepeltük egymás születésnapját. Egy alkalommal, amikor én voltam az ünnepelt, egy könyvet kaptam valakitől, akinek két hónappal előtte ugyanazt a könyvet ajándékoztam egy tábla csokival.

Kinyitottam a könyvet, és egy oldal ki volt tépve belőle, amire valamikor én írtam rá, hogy boldog születésnapot. Na, ez a különbség, ha valaki tisztán megy egy házasságba, vagy előtte már néhány embernek odaajándékozta önmagát– szemlélteti a problémát Barna atya.

– Egyébként a liberális gondolkodásra visszatérve, már kapjuk a jeleket itt Európában, hogy átestünk a ló túlsó oldalára. Kapjuk ezt keletről, egy másik népcsoporttól, egy másik vallástól, hogy amit csináltok, az nem tetszik Istennek. Akármilyen radikálisan jönnek, és hívják fel a

figyelmünket erre, tarthatatlan a helyzet. Én hiszem, hogy **nincs Isten áldása az egyneműek együttélésén**. Ez genetikailag is egy zsákutca. Nem lehetnek valóban boldogok egy életen keresztül ezek az emberek. A szexualitásnak nem ez a célja. Isten azért adta ezt a képességet, hogy élet szülessen belőle. Ráadásul minden olyan út, ahol ez meg van akadályozva, legyen az fogamzásgátlás, legyen bármi más, azért bűn, mert nem ér célba Isten akarata.

A meddő házasságok esetére kitérve Barna atya elmondta, a házasságnak kettős célja van: egymás sírjig tartó, kölcsönös támogatása, a másik a gyermekáldás elfogadása. Ha ez utóbbi nem is következik be, a házasságnak akkor is a termékenység a célja.

– Nem minden fa hoz minden esztendőben gyümölcsöt, de attól gyümölcsfa marad, és **a célja az, hogy gyümölcsöt teremjen.**

De ott vannak egyéb lehetőségek: a gyermekek örökbefogadása, vagy olyanok támogatása, akik gyermekmentéssel foglalkoznak – teszi hozzá.

Az egyház nem szolgáltató

A történelmi egyházak ellenségei a lépten-nyomon fellelhető új egyházak, szekták. A kérdés, hogy kell-e küzdenünk ellenük, például Udvarhelyen.

– Ebben a liberális rendszerben, amiben élünk, mindenki úgy gondolja, joga van azt csinálni, amit a kedve diktál. Nekünk, a történelmi egyházaknak, nemcsak jövőnk, múltunk is van. A katolikus egyház különben is norma minden egyház számára, még a világi média is lesi, **mit mond a pápa**

, mi az egyház álláspontja. Én azt mondom, a kottában nem csak egy hangjegyet kell nézni, hanem az egész kottát, amiből a dallam születik. Ha megnézzük a történelmi egyházakat, hogy honnan indultunk és hová jutottunk el, nem tudnak a mai egyházak ilyen múltat, örökséget felmutatni.

Ha például egy szektás a Szentírást a kezébe veszi, tulajdonképpen **más tollával ékeskedik**. Kétezer éven át ki tartotta kezében a Szentírást, ki mentette át az utókornak, ki taposott ösvényt az evangélium normái szerint? A pogány népeket ki vezette el a kereszténységhez? A történelem során rengeteg téveszme és téve út született, de ahogy a gyümölcsfának is vannak vadhajtásai, amik elszáradnak, a szektákra is ez vár. Nekünk arra kell törekednünk, hogy egy olyan

meleg otthont kínáljunk a híveknek

, ahonnan senki nem kívánczik el – mondja Barna atya, majd hozzáteszi, hogy az egyházaknak semmiképp nem szabad szolgáltatóvá válniuk.

– Kovács Sándor főesperes úr mondta egy alkalommal, hogy a világ kifordulhat a sarkából, az örök értékek, az igazság, a szentség, a jóság mindig megmaradnak. **Európa is most kipróbál mindent, de lesz visszatérés**

. Ha mi a Szentírás igazságát keressük, akkor jó úton járunk. Lehet, hogy extravagáns utakat nem nyitunk, de az igazság útján fogunk járni – egészíti ki testvére mondandóját Huba atya.

Száz annyi gyermeket kaptak Istentől

– Ami új dimenziókat nyithat – veszi át a szót Barna atya – szeretnénk a fiatal családokkal foglalkozni, mert nem könnyű manapság a keresztény értékek mellett megmaradni a családban. A plébánia adminisztrációs dolgaiban is számítok Hubára, mert neki több tehetsége van hozzá. Szóval, nem vagyunk kezdők, **nem ijedünk meg a sok feladattól**, sőt megtiszteltetés nekünk egy ilyen közösséget vezetni.

